

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Ephemeris Ecclesiastica Concionatorvm Hoc Est Considerationes Methodicæ Sev Veritates Practicæ

Ex Vita Domini Jesu, Sanctorumque Gestis In Singulos anni dies mira
facilitate & solertia distributæ ... ; Cum indicibus necessariis

Pars Hyemalis - A Dominica I. Adventus Domini nostri usque ad
Dominicam Septuagesimæ

Haineuve, Julien

Coloniæ Agrippinæ, 1665

Nemo minus sibi Christum servat, quàm qui magis sibi soli servat.

urn:nbn:de:hbz:466:1-44194

Rom. 8.

Quis ergo nos separabit à Charitate Christi? Tribulatio, an angustia, & quæ plura proponit, Fortè vel unus aura mundane flatus: unus mundi ru-

musculus; Attende tibi. Et vide Dominicam 3. Quad. Verbo item Christus, Mand. in Con-empse.

DIE XVIII. IANVARI.

NISI SIT DOMINICA.

DE CHRISTO DOMINO COMMUNICATO
SEU DE CONVOCATIS ALIIS AD
IPSUM DISCIPULIS.

Invenimus Messiam, quod est interpretatum Christus. Invenimus Iesum, Filium Ioseph à Nazareth. Ioan. 1.

VERITAS PRACTICA.

Nemo magis sibi Christum servat, quàm qui minus sibi soli servat.

Vel à contrariis.

Nemo minus sibi Christum servat, quàm qui magis sibi soli servat.

RATIO EST. Quia nemo magis aut minus sibi Christum servat, quàm qui magis aut minus Christum diligit.

Sed qui minus sibi soli servat, magis Christum diligit: aut è contra minus eum diligit qui magis eum sibi soli servat.

Ergo nemo magis aut minus sibi Christum servat, quam qui magis aut minus sibi soli servat. Ac proinde quanto quis magis illum sibi servare velit, tanto magis communi et aliis, nec sibi soli servet.

I. PUNCTUM.

Ioan. 1.

ERAT autem Andreas frater Simonis Petri, unus ex duobus qui audierant à Ioanne, & facti fuerant Iesum. Invenit hic fratrem suum Simonem, & dicit ei, Invenimus Messiam; & adduxit eum ad Iesum. Invenit autem eum Iesus dixit, Tu es Simon, Filius Ionæ: tu vocaberis Cephas, quod interpretatur Petrus. In crastinum voluit exire in Galilæam, & invenit Philippum; Et dicit ei Iesus, sequere me. Invenit Philippus Nathanael, & dicit ei, quem scripsit Moyses in Legge, & Propheta, invenimus Iesum filium Ioseph, à Nazareth. Veni & vide.

Multa hic expendi possent, ut, quid sit modò invenisse Christum: qualis thesaurus; qualis cura conservandus, & quali studio, alius communicandus. Sed hoc imprimis observandum est, ex his viris qui primi commemorantur cognovisse Christum, solos illos duos fuisse Apostolos, qui in vèrum & cognitum aliis communicarunt, nempe

Andream & Philippum, quorum ille frater suum Simonem Petrum, hic autem Nathanaelem ad Dominum Iesum adduxerunt. De socio Andream & de ipso Nathanaele quid factum fuerit, non narratur; Hoc nempe est quod ex proposita Veritate nobis est modò considerandum attentius, Nemo magis sibi Christum servat, quàm qui minus sibi soli servat. Vel è contrario, Quia plerumque magis nos movent quæ aperta mala important, Nemo minus sibi Christum servat, quàm qui magis sibi soli servat.

Ratio quæ assertur est evidens, & utramque propositionem quæ Veritas enunciatur, comprehendit, quia scilicet nemo magis aut minus sibi Christum servat, quam qui magis aut minus Christum diligit. Sicut enim dilectione generatur Christus, sic dilectione nutritur & conservatur. Nam quod de ceteris rebus dicitur, hoc etià Christo convenit, ut quibus medus res aliqua sunt, usdem conserventur. Atque idcirco Christus Dominus, Si quis, inquit, diligit me, sermonem meum servabit, & Pater meus diligit eum, & ad sum veniemus, & mansionem apud eum faciemus, Quamdiu scilicet me diligit, & quamdiu sermonem meum servabit; Veniens ad nos, inquit S. Augustinus, dum venimus ad eos: veniunt subvenièdo, illuminando, implendo; venimus obediendo, intuituendo, capiendo. In quorundam etenim corda venit, ait S. Gregorius, & mansionem non facit, quia per compunctionem quidem, Des respectum parciunt, sed tentationis tempore, hoc ipsum quod compuncti fuerant, obliviscuntur, sicq; ad perpetranda peccata redeunt, ac si hæc minimè placuissent. Qui ergo verè Deum diligit, qui eius mandata custodit, in eius corde Dominus venit, & mansionem facit, quia sic eum Divinitatis amor penetrat, ut ab hoc amore, tentationis tempore non recedat.

Deni-

Ioan. 14.

Tract. in Ioan.

Hom. 36. in Evang.

Ep. 3. ad
Soverum.

Denique quod sic per dilectionem nascatur & crescat Christus in nobis, apud S. Paulinus; *Qui sicut in illo ipso homine, quem gessit, ita in nostris mentibus, gradus quosdam corporeæ atque exequitur, nascitur, crescit, roboratur, sentit. O felicem illum in cujus mente sic Christus nascitur; ac longè feliciorum illum, in quo natus sic crescit & roboratur Christus!*

II. PUNCTUM.

SED qui magis aut minus sibi soli Christum servat, magis aut minus illum diligit.

Id est, qui de Christo Domino ad aliorum ædificationem cumulata loqui posset; nec tamen loquitur, aut nisi parum & frigide, hic certè indicat se tam minus Christum diligere, quàm minus ardentè & frequenter de illo loquitur. *Ex abundantia enim cordis, os loquitur, & bonus homo de bono thesauro profert bona.* Talis ille Apollo de quo sic in Actis Apostolorum scribitur, *Hic erat doctus viam Domini, & fervens spiritu, loquebatur, & docebat diligenter ea quæ sunt Iesu.*

Quis enim nescit zelum & fervorem spectare ad Charitatem? At verò in quo zelus & fervor magis exerceri possunt, quàm in Christo Domino clarificando, sicut ipse à Patre petit, per suos aliquando futurum: *Pater, venit hora, clarifica filium tuum, ut filius tuus clarificet te.* Jam verò sit aliquis qui horâ commodâ Christum clarificandi, se continet, conticescit, & sibi soli servat quod de Christo didicit, quodque opportune posset aliis communicare, retinet contra sapientis monitum, *Ne retineas verbum in tempore salutis.* An ille censendus est Christum diligere? *Va mihi quia tacui! Væ mihi si non evangelizavero! NON refacimus, inquit illi, hæc enim dies boni nuntij est, si tacuerimus & noluerimus nunciare, sceleris arguemur.*

Certè qui Christum ex corde diligit, cor suum tam angustum tali Dilectio diligendo sentit, ut omnium corda vellet habere, quibus eum diligeret, aut in omnium cordibus vellet Jesumingere, ut tantò magis diligeretur, quantò à pluribus diligeretur. Verum quia hæc extra suam potestatem videt, quod superest, ut in quibus comode potest Christum parere, pariat, nonne id enitetur? nonne in id tam vehementer intendet, quam vehementer Christum diligit? Et nonne sic etiam indicabit se tanti Christum facere & diligere, quanta erit contentio, quantus labor & zelus in eo communicando aliis, nec sibi soli servando?

Aperi mihi soror mea, columba mea, perfecta mea, quia caput meum plenum est rore, & cincinni mei guttu nocturno. Hæc dilectio ad dilectam, & ad sponsam sponsi verba esse, satis nosti, sed quænam sit illa dilecta & sponsa, quidve ab illa Sponsus velit, audis. Augustinum. *Aperi mihi de sanguine soror mea; de spiritu meo, columba mea; de sermone meo, quem plenus ex me didicisti, perfecta mea. Aperi mihi, prædica me, ad eos quippe qui clausæ sunt contra me.* Quomodo intrabo sine aperiente? Hæc sunt Dilecti monita; hæc sunt dilectæ officia. An illa fideliter audis? An hæc constanter reddis?

III. PUNCTUM.

NEMO igitur magis minusve sibi Christum servat, quam qui magis aut minus sibi soli servat. Nam cum præcipue dilectione servetur Christus, & in eo alius communicando, præfertim innotescat dilectio: tanto magis minusve tibi eum servabis, quantò magis minusve illum pro rei opportunitate communicabis, nec tibi soli servatum voles. *Quid enim, inquit Apostolus, dum omni modo si ve per occasionem, si ve per virtutem, Christus annuncietur. & in hoc gaudeo sed & gaudebo: scio enim quod hoc mihi proveniet ad salutem.* Perpende hæc Apostoli verba; si enim vel gaudenti quod Christus ex quavis occasione annuncietur, si uctiferum & salutare est; quanto magis annuncianti ex virtute, & ex illa virtute præcipua quæ est Dilectio? In alia sermone inandi materia quantum vis pia, posset esse periculum, & posset timeri excessus, ut supra visum est: sed ubi de Christo notificando agitur timere potius debet qui diligit, ne deficiat, quam ne excedat.

Et tamen tam rarus es, & parcus in his habendis cum proximo de Christo Jesu sermonibus! & quod peius est, te excusatum putas, quasi tibi aliquid inde sit perituum, nisi tibi soli serves! ò cæcitatem! ò fallaciam. Tantum abest ut aliquid tibi decedat & pereat, quin potius tanto magis augeatur cognitio, & amor, & possessio Christi, quanto magis illum communicaveris: aut tantò magis deperat quantò minus alios in participationem tanti boni vocaveris.

Thesaurus ille est, de quo Sapiens: sine defæctione sanctorum, id est in quo exhauriendo nulla intervenit defectio, nulla jactura, nulla perditio. *Vena est aquarum viventium, de qua Propheta: quæ eo largius & purius effluit, quo hauritur frequentius.* Unde jam nihil est quò retarderis à loquendo; sed potius ingens & acre subministratur motus.

Cant. 5.

Tract. 27.
in Ioan.

Phil. 4.

Ecc. 30.

Ier. 17.

tivum communicandi aliis Christi, ex triplici scilicet Capite, quod est attentè perpendendum.

Primo quidem agitur Christi Domini honor & gloria, qui eo magis agnoscitur & elucidatur. Deinde proximi salus & perfectio sic manifeste promovetur. Ac denique redundantia nostrum particulare bonum, cum præter dicta, hoc insuper sibi laborantibus promittat Sapientia, *Qui operantur in me, non peccabunt: & qui elucidant me, vitam æternam habebunt.*

Hinc Sapiens tam liberalis & profusus in sapientia sua communicanda, *Quam, inquit sine fictione didici, & sine invidia communico, & honestatem illius non abscondo; infinitus enim thesaurus est hominibus, quo qui usi sunt, partici-*

pes facti sunt amicitia Dei, propter disciplina donò commendati. Nonne id verius de Christo dici posse? Cur non igitur tam libenter illum communicas? Latet profectò aliquid quod te retardat, & quod vix auderes agnoscere. Adcò probrosum est, & infandum. Aut te pudet, aut te tædet de JESU loqui, Res nimis vulgaris est, res nimis trita & obvia, res nimis gravis & importuna. Ecce unde avocaris, ecce unde obmutescis, ecce unde arguesis & confunderis te non Eum diligere, de quo sic pudet & tædet loqui.

Vide Feriam 4. infra Hebdomadam primam; Adventus, Feriam 5. infra Hebdomadam tertiam; nec non 31. Decembris, & alibi passim, Verbo *Christus, Zelus, Amor, Colloquia.*

DIE XIX. IANVARIJ.

NISI SIT DOMINICA.

AD HÆC CHRISTI DOMINI VERBA,
DE NATHANAËLE.

Ecce verè Israelita, in quo dolus non est. Ioan. I.

VERITAS PRACTICA.

Veras virtutes magis times, quàm amas.

RATIO EST, Quia vera virtutes ea sunt quæ divino potius quàm humano iudicio æstimantur. Sed has virtutes magis times, quàm amas. Ergo & veras virtutes; Quod cerè est non minus probrosum quàm damnosum.

I. PUNCTUM.

IOAN. I. **V**IDIT Iesus Nathanael venientem ad se, & dicit de eo; *Ecce verè Israelita in quo dolus non est.* Dicit ei Nathanael, unde nosti? Respondit Iesus, & dixit ei, *præquam te Philippus vocaret, cum esses sub ficu, vidi te.* Respondit ei Nathanael, & ait: *Rabbi, tu es Filius Dei, tu es Rex Israël.*

Mirum certe quod ex prima hac notione quam de Christo Nathanael habuit, cognovit & professus est Ipsum esse Filium Dei, & Regem Israël: Sed magis mirum quod cum iste Nathanael multis esset ornatus virtutibus, hac unatamen præcipue commendatur à Domino, quod esset verus Israelita, sine dolo, & malitia: id est, vir simplex & minime malus. Adcòne magna virtus, Simplicitas, ut cum aliæ non deessent plurimæ

à quibus Vir præstantissimus, commendaretur, tamen ab illa una, prætermisissis cæteris, celebratur? Quis hominum in magna laude poneret, se simplicem dici & haberi? An velles sic de te sentirent & loquerentur homines? Nonne potius id timeres? nonne potius inde erubesceres, & quasi de illato doleres probro?

Sic plane est, sic apparentes & speciosas quasdam virtutes satis diligis, quia sic vulgò æstimantur, sed veras & solidas magis times, quàm diligas. Quod quàm sit verum & damnosum, ac proinde attentius expendendum si forte dubitas, demonstrabit hæc ratio.

Illæ sunt veræ virtutes & solidæ, quæ divino potius quàm humano æstimantur iudicio; Nonne est ita? Cum enim de virtutibus sicut de cæteris rebus diversa Dei sint, & hominum iudicia certe quantum Dei iudicium, iudicio prævalet omnium hominum, & Angelorum, tantum eas oportet esse certiores & veriores virtutes, quæ divino iudicio tales proferentur. *Mendaces quippe filij hominum in stateris, ut decipiant ipsi de veritate in id ipsum; At verò iudicia Domini vera, justificata in semetipsa. Cognovi Domine quia æquitas iudicia tua. Sic conformiter Sapiens, pondus & statera, iudicia Domini sunt. Nonne id agnoscis, nonne id facis?*

II. PUN-